

ואנו פתוח, כי קולך ערבית ומרעיך נארה. ועכשוו הקדוש ברוך הוא חזק את דיווננו של רבינו שמעון למלחה, וקלו למלחה למלחה לעוללה, ומתחער בפרט הקדוש, עד שהקדוש ברוך הוא מתחער בו בכל העולמות ומשפבב בו. עליו פתוח (ישעה מט) ויאמר לי עבדי אתה ישואל אשר לך אתפָּאַר.

פתח רבי חייא ואמר, (קהלת ג) מה שהיה כבר הוא ואשר להיות וגוי. מה שהיה כבר, הינו מה ששנינו, שטרם ברא הkadush ברוך הוא את העולם הזה, היה בורא עולמות ומחירבם, עד שعلלה ברכונו של הקדוש ברוך הוא לברא את העולם הזה ונ滅ך בתורה. אז היה התפקן בתקוניו וחתער בעטרותיו, וברא את העולם הזה, וכל מה שנמצא בעולם הזה הרי היה לפניו (שהרי עלה מלפני) והתקפקן לפניו.

ושנינו, כל אותם מנהיגי העולם שנמצאים בכל דור ודור, טרם שייבאו לעולם, הרי הם עומדים לפני בדיעון שלהם. (ucker שנינו) אפלו כל אותן נשומות בני האדם טרם שיידרו לעולם, כלן חיקוקות לפני ברקיע安东尼 דיאוקן משם שםם בעולם הזה. וכל מה שלומדים בעולם הזה, הפל ירעו טרם بواسם לעולם. ושנינו, זה באוםם צדיקי אמת.

ובכל אותם שאין נמצאים צדיקים בעולם הזה, אפלו שם מרחוקים מלפני הקדוש ברוך הוא ונכנים את לנקב תחום רבה, ודוחקים את השעה ויורדים לעולם. ואזותה הנשמה שלהם, הרוי ממנגו, כמו שהם קשי ערך בעולם הזה, כה היה טרם بواسם לעולם. ואתאותו חלק קדוש שמן להם זרקו אותו, והולכים ומשוטטים

רקיין, עד דסליק קמי קדשא בריך הוא. בדין פתיב, כי קולך ערבית ומרעיך נאה. ומה שטא קדשא בריך הוא חקק דיוונא דיוונא לעילא סלקא, ומתחער לאילא וקליה לעילא לעילא סלקא, ומתחער בכתרא קדיישא, עד דקדשא בריך הוא מתחער ביה בכלחו עלמין. ומשתבח ביה. עלייה כתיב, (ישעה מט) ויאמר לי עבדי אתה

ישראל אשר לך אתפָּאַר.

פתח רבי חייא ואמר, (קהלת ג) מה שהיה כבר הוא (נקרא שם לו) ואשר להיות וגוי. מה שהיה כבר, הינו דתגין, עד לא ברא קדשא בריך הוא הא עלמא, וזה בארי עלמין וחריב לון, עד (דף ס"א ע"ב) דקדשא בריך הוא סליק ברעותיה, למבריז האי עלמא, ואמליך באורייתא. בדין אתפָּאַר הינו בתקונוי, וחתער בעטרוי, וברא האי עלמא. וכל מי דאשתחכה בהאי עלמא, הוא זהה קמיה, (ואה סליק מטבח) וחתפקן קמיה.

וთאנא, כל אינון דברי עלמא, דאשתחכו בכל דרא ודרא, עד לא ייתון לעולמא, הא הו קיימי קמיה בדיאוקניהון. (הכי תאנא) אפילו כל אינון נשmain דבני נשא, עד לא ייחתון לעולמא, כלחו גליפין קמיה ברקיעא, ביה הוא דיוונא ממש, דאיןון בהאי עלמא. וכל מה דאולפין בהאי עלמא, כלא ידע עד לא ייתון לעולמא. ותאנא, הא באיןון זכאי קשות.

יבל אינון דלא משתחווין זכאי בהאי עלמא, אפילו תפין, מתרחקין מקפמי קדשא בריך הוא, ועאלין בניקבא דתהומא רבא, ודוחקין שעטה, ונחתין לעולמא. והיה נשמטה דלהון, הא אוליפנא, כמה דאיןון קשי קדרל בהאי עלמא, בהו עד לא ייתון לעולמא. וזהיא חולקא קדיישא דיבב לון רמאן ליה,